

SVEND HVIDTFELT NIELSEN

Ophelia Dances

Bjarke Mogensen · Svend Hvidtfelt Nielsen
Aarhus Symphony Orchestra · Århus Sinfonietta
Henrik Vagn Christensen · Ari Rasilainen

SVEND HVIDTFELT NIELSEN

Ophelia Dances

Bjarke Mogensen, *accordion* • Svend Hvidtfelt Nielsen, *organ*
Aarhus Symphony Orchestra • Århus Sinfonietta
Henrik Vagn Christensen, *conductor* • Ari Rasilainen, *conductor**

[1]	Toccata (2013-14) *	19:13
	<i>Concerto for organ and symphony orchestra</i>	
[2]	Ophelia Dances (2012)	22:10
	<i>Concerto for accordion and sinfonietta</i>	
[3]	Symphony No. 3 (2010)	23:31
	<i>for orchestra</i>	
	Total	64:56

A RIVER FLOWING UPWARDS *by Andrew Mellor*

The idea of building great music from modest or fragmentary means has characterized the work of Nordic composers for generations. In Svend Hvidtfelt Nielsen's music, that idea finds a particularly exquisite and absolutely contemporary expression. It is an expression clearly influenced by the activities of Hvidtfelt Nielsen's closest Danish colleagues and teachers. It bears the fingerprints of a working, performing musician. It builds on the structural honesty and openness of classic Danish functionalism, weaving unassuming fragments into majestic yet palpable wholes and imbuing them with imagination and fantasy in the process.

Hvidtfelt Nielsen was born in 1958. He trained as an organist and studied philosophy and musicology at the University of Copenhagen. During his composition studies at the conservatories in the Danish capital and in Aarhus, his teachers included Yngve Jan Trede, Ib Nørholm, Hans Abrahamsen, Per Nørgård, and Karl Aage Rasmussen.

Hvidtfelt Nielsen has always been interested in creating active polyphonic structures from which clear elements and procedural threads can be discerned. From the 1990s, the rhythmic and textural weave of his works underwent a process of refinement that only clarified the music's workings further. His technique was sharpened courtesy of Per Nørgård, his textures distilled by the white purity of Hans Abrahamsen. Certain ideas about musical character and opposition sprang from the cartoon brilliance of Pelle Gudmundsen-Holmgreen.

Hvidtfelt Nielsen combined these vital influences with his own interest in flipping background and foreground (often achieved by the coalescence of elements that initially appear to exist on different planes, downstage and upstage) and the combination of fantasy and focus that comes naturally to a musician familiar with improvising at the organ bench. From a formative piece such as *Flowerfall* (1993), it's easy to trace a straight line to the more recent Symphony No. 3 (2010): each grasps its constellation of bustling materials with conviction, holding them in the air, marshalling them towards a clear end-point with skill.

Toccata – Concerto for Organ and Symphony Orchestra (2014)

Svend Hvidtfelt Nielsen remains a working church organist and plays the solo part on this recording of his organ concerto featuring the Aarhus Symphony Orchestra, which commissioned the piece. The score is modelled on the organ works of the composer's Danish predecessors Dietrich Buxtehude and Carl Nielsen. Specifically, in the case of Nielsen, it takes its lead from the organ monolith *Commotio*. In the simplest terms, that might be taken to describe its opening: a Big Bang from which the music immediately fragments before beginning the process of assembling itself once again.

As those elements start to figure out ways of reassembling themselves (initially by means of a fugue), we get the impression of separate threads of yarn emerging from a loom. The organ gives us pinpoint delicacy, elegiac hymnody and thunderous roaring, but woodwind glissandos tease its mechanic specificity. Sometimes the music glances towards the filmic chase-down of Poulenc's organ concerto; at others, it appears to take airy calligraphy and compress it into thickets of frantic activity, like a fragment of Bent Sørensen's music viewed from the wrong end of a telescope.

We hear the traditional action and reaction of a concerto, as when the organ lures the orchestra into compliance with an improvisatory chorale (from 09'00) only to turn on it with the savage material of the work's opening. From the windy emptiness that follows that pivotal episode, the music's weave begins to form again with new resolve – the polyphonic threads repairing themselves after the disintegration of the fugue. The organ rediscovers its ecclesiastical poise, clawing itself upwards in imitation of the entire work's journey from low registers to high ones. What feels like accompanying figuration in the orchestra soon coalesces with the organ's new resolve and becomes actual, usable material. Redemption is inevitable.

Ophelia Dances (2012)

In *Ophelia Dances*, an accordion concerto written for Bjarke Mogensen and the Århus Sinfonietta, Hvidtfelt Nielsen claims to 'hear the dancing' of the fragile character from Shakespeare's *Hamlet*. We, as listeners, hear more of the cleared white space that characterized earlier music from the composer. That, with the refined instrumentation of the piece and the fragility of Ophelia herself, underlines the clarity and delicacy of the part writing and the composer is able

to explore minimal, focused ideas in each movement (even if four of them happen to be played at once). This is music best heard from the inside and scored accordingly.

If there are human influences at work here other than Shakespeare's, the first is surely that of the maverick Danish composer of the generation before Hvidtfelt Nielsen, Pelle Gudmundsen-Holmgreen. After the first dance (*Calma con trasparenza*) lays its cards on the table in a similar manner to the companion works on this recording, the drooping dance that ensues seems to want to reconcile two incompatible elements – a hallmark of Gudmundsen-Holmgreen's work and a refraction of Hvidtfelt Nielsen's fascination with musical coalescence.

To greater or lesser degrees that binary opposition holds for the course of the concerto, whether finding its home on the traditional pitting of soloist with ensemble or in purely motivic terms. In the half-sounds of *Tranquillo e tenuto*, we could hear Ophelia already underwater; the string and wind exhalations submerged underneath the world of the glass chimes up above. The mobility of the accordion is the anchor in *Più mosso, ritmico e elegante*, in which the solo instrument is obsessively fixated on and around a single note, but eventually has to settle for the note an octave below it.

The very Nordic idea of compartmentalized patterning contributing to the swirling stasis of the bigger picture – a musical 'screen' – is explored in the *Presto* that follows, in which the accordion plays quavers out-of-sync with each other before ending the movement by splitting itself open in contrary motion. Movements 6–9 are played on top of one another in another gesture reminiscent of Gudmundsen-Holmgreen's merry pranks: we feel the *Sereno* movement trying to haul the others – *misterioso*, *danzante* and *agitato* – up from the depths but there are too many competing voices for any to gain the upper hand, not even the piano's which ascends slowly but surely.

We hear a fantasy or 'dreamed' dance in *Molto dolce e sereno*. The droops which see that movement off come to characterize the next, *Cantabile*, in which fairytale brass fanfares try to set a scene but all slips away before anything tangible can be established (we appear to be in the dream world of Bent Sørensen). With the frantic *Senza problem* finale, the soloist is apparently forced into a dance conjured up by multiple instrumental factions (now including saxophones), again dragging one foot behind the other. The music is not quite 'problem free', as the soloist falls down exhausted at the end.

Symphony No. 3 (2010)

There is a grand process of gradual coalescence and ultimate dissolution at work in Hvidtfelt Nielsen's *Symphony No. 3*. In a mirror image of the composer's first symphony *The Sense of a Fall* (1997–98, derived from *Flowerfall*), this single-movement symphony sets in motion a cumulative journey upwards from low to high: a symphonic Tower of Babel reaching for the heavens.

After another musical Big Bang, stuttering fragments muster to initiate the development of the symphony's vertical structure, supported by foundations in the form of tectonic pedal notes. We are made aware of a 'micro' weave in the middle of the orchestra pushing the growth onwards; a broader 'macro' weave exists lower down (and perhaps higher up) but proves somehow imperceptible in the moment. The resulting feeling is of a river flowing – the symphonic river of Per Nørgård or Jean Sibelius, perhaps – but flowing uphill, with focused determination. There is little doubt that it will reach its goal.

The composer describes the symphony as 'watching life', and talks of 'many different persons set in motion ... connected only by their appearance in the same period of time.' We hear that in the score's contrasting velocities but also in its handling of colour: splashed here, set in opposition there. These pockets of unconnected activity will eventually coalesce towards a single focal point when the symphony has reached such an altitude that it can do nothing but evaporate.

Andrew Mellor, 2018, journalist and critic with a particular interest in the culture and music of Denmark and the Nordic countries

The performers

Bjarke Mogensen made his debut at 13 in a German TV broadcast with the Munich Symphony Orchestra and has since made his mark as a versatile and sought-after performer on the classical music scene. With his accordion duo MYTHOS, he has won the chamber music competitions at Danish radio's P2 and in Almere, Holland. The duo's debut release was nominated for 'Release of the Year' by DR P2 and was 'Editor's Choice' in BBC Music Magazine in 2013. More than 50 works have been written for Bjarke – solo pieces, chamber music and concertos for the accordion by notable contemporary composers, which has contributed to a significant development of the instrument's repertoire. As the first accordionist ever, Bjarke won the international 2012 EBU Competition 'New Talent' in Bratislava, followed by millions of listeners around Europe.

Aarhus Symphony Orchestra was founded in 1935 and resides today at Musikhuset Aarhus in the award-winning Symphonic Hall. The orchestra's 66 permanent musicians have been under the baton of its French chief conductor Marc Soustrot since 2015. Annually the orchestra gives 35 subscription concerts as well as family concerts, chamber concerts and collaborative concerts with festivals and venues such as Musikhuset, Smukfest, Spot Festival and Aarhus Festival. Aarhus Symphony Orchestra has a permanent cooperation with the Danish National Opera (Den Jyske Opera) and has recorded a substantial amount of both Danish contemporary works and a more classical repertoire on CD. The orchestra gives more than 100 school concerts each year, and in 2018 it launched "Musikkens Børn" (Musical Childhood) – a new ambitious family project for pre-school children and their parents.

Århus Sinfonietta was formed in 1990 by a group of musicians from the Aarhus Symphony Orchestra and the Jutland Ensemble in collaboration with the composer Hans Abrahamsen. The regular core of the ensemble consists of seventeen professional musicians who together represent all the instruments of the symphony orchestra. The repertoire includes works for larger ensembles as well as chamber music and works for solo instruments. Contemporary Danish music is something close to the heart of the ensemble – Århus Sinfonietta has commissioned and premiered works by a number of prominent composers including Per Nørgård, Karl Aage

Rasmussen and Bent Sørensen. Århus Sinfonietta gives concerts nationally and internationally, usually headed by the ensemble's regular conductor Søren Kinch Hansen. From 2011 to 2014, Li-Ying Wu was composer-in-residence for the ensemble. Since 2018 Allan Gravgård Madsen has been the artistic director of Århus Sinfonietta.

Henrik Vagn Christensen is a versatile conductor with a repertoire spanning a wide range of arts and genres: symphonies, contemporary music, opera, operetta and musicals and ballet. He is considered the leading Danish ballet conductor of his generation and was associated with the Royal Danish Theatre in 1996–2012 and from 2013 with the New York City Ballet. Henrik Vagn Christensen also conducted at the Finnish National Ballet, the Royal Swedish Ballet, the Norwegian Opera, the State Theatre in Pretoria, The Kennedy Center in Washington, and the Mariinsky Theatre in St. Petersburg. His close cooperation with the Danish Radio orchestras has brought him many engagements from concerts and ballet to film and TV recordings – most recently the music for the TV series *1864*. The Danish regional orchestras have been the point of departure for his symphonic repertoire, and over the years Henrik Vagn Christensen has played innumerable concerts with all of these as well as making CD recordings and educational productions for children and the young.

Born in Finland, conductor and violinist **Ari Rasilainen** studied with Jorma Panula at the Sibelius Academy. He also studied with Arvid Jansons (conducting) and Alexander Labko (violin) in Berlin. In 1989, Rasilainen was awarded the second prize at the Malko Competition, Copenhagen. Before he started his career as a conductor, he played the violin at the Finnish Radio Symphony Orchestra and at the Helsinki Philharmonic Orchestra. From 2002–09, Rasilainen was the Chief Conductor of the Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Previously he was Chief Conductor of the Norwegian Radio Orchestra.

Ari Rasilainen regularly conducts the principal Scandinavian orchestras, as well as the orchestras in Europe, among which include the Belgium Radio Philharmonic Orchestra, Oslo Philharmonic, Bergen Philharmonic Orchestra, and the Orchestre de la Suisse Romande.

EN FLOD, DER FLYDER OPAD af Andrew Mellor

Idéen om at skabe stor musik med beskedne eller fragmentariske midler har karakteriseret værker af nordiske komponister i generationer. Den idé finder et særligt forfinet og aldeles nutidigt udtryk i Svend Hvidtfelt Nielsens musik. Et udtryk, der tydeligt viser indflydelsen fra Hvidtfelt Nielsens nærmeste danske kolleger og læreres arbejde. Det bærer en aktiv musikers fingeraftryk. Det bygger på den strukturelle ærlighed og åbenhed, vi finder i klassisk dansk funktionalisme og væver upåfaldende fragmenter sammen til majestætiske og så dog håndgribelige helheder, der tilmed bliver fyldt med fantasi og lune undervejs.

Hvidtfelt Nielsen blev født i 1958. Han blev uddannet som organist og studerede filosofi og musikvidenskab ved Københavns Universitet. Under kompositionsstudierne ved konservatorierne i den danske hovedstad og i Aarhus blev han undervist af Yngve Jan Trede, Ib Nørholm, Hans Abrahamsen, Per Nørgård og Karl Aage Rasmussen.

Hvidtfelt Nielsen har altid interesseret sig for at skabe aktive polyfone strukturer, i hvilke man kan skelne både de tydelige elementer og de proceduremæssige tråde. Fra 1990'erne gennemgik den rytmiske og stoflige struktur i hans værker en forældningsproces, der kun gjorde musikkens indre virkemidler endnu tydeligere. Hans teknik blev skærpet med hjælp fra Per Nørgård, hans teksturer udestillerede Hans Abrahamsens hvide renhed. Visse idéer om musikalsk karakter og modsætning udsprang af Pelle Gudmundsen-Holmgreens næsten tegneserieagtige klarhed.

Hvidtfelt Nielsen satte disse vigtige påvirkninger sammen med sin egen optagethed af at bytte rundt på baggrund og forgrund (ofte opnået ved sammensmeltningen af elementer, der til at begynde med synes at eksistere på forskellige planer, forrest og bagest på scenen) og med den kombination af fokus og fantasi, der er naturlig for en musiker, der er vant til at improvisere på orgelbænken. Fra et stildannende stykke som for eksempel *Flowerfall* (1993) er det nemt at tegne en lige linje til den nyere Symfoni nr. 3 (2010); hver holder med overbevisning sin samling af travle elementer i et fast greb, løfter dem op, og driver dem dygtigt hen mod en klar afslutning.

Toccata – koncert for orgel og symfoniorkester (2014)

Svend Hvidtfelt Nielsen arbejder stadig som kirkeorganist, og her på denne indspilning af sin egen orgelkoncert spiller han solostemmen sammen med Aarhus Symfoniorkester, der bestilte værket. Stykket er modelleret efter orgelværker af komponistens danske forgængere Dietrich Buxtehude og Carl Nielsen. I Nielsens tilfælde lægger det sig særligt efter *Commotio*, en monolit i orgelrepertoiret. Udtrykt på enkleste vis kan man beskrive dets begyndelse som et Big Bang, hvorfra musikken øjeblikkelig splintres, før den begynder processen med at samle sig igen.

Som elementerne begynder at finde måder at samle sig på (indledningsvis ved hjælp af en fuga), giver det os indtryk af garntråde, der hver for sig løsner sig fra en væv. Orglet giver os kniplingsfin præcision, elegiske hymner og tordnende brølen, men træblæsernes glissandi driller dets mekaniske særegenheder. På visse tidspunkter skeler musikken til den filmiske klapjagt i Poulencs orgelkoncert; på andre synes den at tage luftig kalligrafi og presse den sammen til buskader af rasende aktivitet, som et brudstykke af Bent Sørensens musik set gennem den forkerte ende af et teleskop.

Vi hører en koncerts traditionelle udspil og modspil, som når orglet lokker orkestret til føjelighed med en improvisatorisk koral (fra 09'00) kun for igen at vende sig mod det med begyndelsens brutale materiale. Ud af den blæsende tomhed, der følger dette altafgørende øjeblik, begynder musikkens væv at formes igen med ny beslutsomhed – polyfonis tråde gendanner sig selv efter fugaens opløsning. Orglet genopdager sin gejstlige ligevægt og haler sig opad i en efterligning af hele værkets rejse fra de dybe registre til de høje. Det, der egentlig føles som akkompagnerende figurer i orkestret, smelter hurtigt sammen med orglets nye beslutsomhed og bliver til egentligt, brugbart materiale. Forløsning er uundgåelig.

Ofelia Danser (2012)

I Ofelia Danser, en accordeon-koncert skrevet til Bjarke Mogensen og Århus Sinfonietta, hævder Hvidtfelt Nielsen at kunne 'høre dansen', som den danses af den skrøbelige figur fra Shakespeares Hamlet. Vi, lytterne, hører mere det ryddede hvide rum, der karakteriserede komponistens tidligere musik. Dette, sammen med stykkets forfinede instrumentation og Ofelias egen skrøbelighed, understreger stemmeføringens renhed og sarthed, og komponisten bliver i stand til at udforske minimale, koncentrerede ideer i hver sats (selvom fire af

dem tilfældigvis spilles samtidig). Dette er musik, som det er bedst at høre indefra, og den er orkestreret derefter.

Hvis der er andre menneskelige påvirkninger end Shakespeare på færde her, må den første nødvendigvis være enegængerer blandt de danske komponister i generationen før Hvidtfelt Nielsen, Pelle Gudmundsen-Holmgreen. Efter at den første dans (*Calme con trasparenza*) har lagt kortene på bordet på en måde, der minder om de andre værker på denne indspilning, synes den følgende ludende dans at ville forsone to uforenelige elementer – et kendetegn ved Pelle Gudmundsen-Holmgreens værker og en afvigelse fra Hvidtfelt Nielsens optagethed af musikalsk sammensmeltning.

Dette binære modsætningsforhold opretholdes i større eller mindre grad hele koncerten igennem, uanset om det finder sit udtryk i den traditionelle modsætning mellem solist og ensemble, eller om det er i rent motiviske termer. I halvydene fra *Tranquillo e tenuto* kunne vi allerede høre Ofelia under vandet; strygerne og blæsernes udåndinger er nedsænket under glasklokkernes verden ovenover. Accordeonets bevægelighed er ankeret i *Più mosso, ritmico e elegante*, hvor soloinstrumentet er sygeligt fikseret på og omkring en enkelt tone, men til sidst må slå sig til tåls med tonen en oktav under.

Den meget nordiske idé med isolerede mønstre, der bidrager til det større billedes hvirvlende stiltand – en musikalsk 'skærm' – bliver udforsket i den *Presto*, der følger, hvor accordeonet spiller fjerdedele, der er ude af trit med hinanden, før det slutter satsen ved at splitte sig selv på midten i modgående bevægelser. Sats 6–9 bliver spillet oveni hinanden som endnu en gestus, der minder om Gudmundsen-Holmgreens muntre gavtyvestreger: vi mærker *Sereno*-satsen forsøge at hale de andre – *misterioso*, *danzante* og *agitato* – op fra dybet, men der er for mange stemmer, der konkurrerer, til at en kan få overtaget, end ikke klaverstemmen, der langsomt men sikkert stiger opad.

I *Molto dolce e sereno* hører vi en fantasi eller en 'drømt' dans. De ludende bevægelser, der sætter satsen i gang, kommer til at kendetegne den næste, *Cantabile*, hvor eventyragtige mes-singfanfarer forsøger at sætte scenen, men alt glider væk, før noget håndgribeligt kan skabes (vi synes at befinde os i Bent Sørensens drømmeverden). Med den hektiske *Senza problem*-finale bliver solisten tilsyneladende tvunget ud i en dans, fremmanet af adskillige instrumentfraktioner (nu inklusive saxofoner), og igen slæber den ene fod efter den anden. Musikken er ikke helt 'uden problem', da solisten til slut falder udmattet om.

Symfoni nr. 3 (2010)

Der er en stor bevægelse af gradvis sammensmeltning og endegyldig opløsning på færde i Hvidtfelt Nielsens Symfoni nr. 3. Som et spejlvendt billede af komponistens første symfoni *The Sense of a Fall* (1997–98, afledt af *Flowerfall*), indleder denne ensatsede symfoni en kumulativ rejse opad fra dybet til højden: et symfonisk Babelstårn, der rækker mod himlene.

Efter endnu et musikalsk Big Bang samler sitrende fragmenter sig for at indlede udviklingen af symfoniens lodrette struktur, støttet på et fundament af tektoniske pedaltoner. Vi gøres opmærksom på et 'mikro'-væv inde midt i orkestret, der driver væksten fremad; et noget bredere 'makro'-væv findes længere nede (og måske højere oppe), men det høres på en eller anden måde ikke i øjeblikket. Resultatet er følelsen af en flod, der flyder – Per Nørgårds symfoniske flod, eller Jean Sibelius', måske – men den flyder opad, med ensartet beslutsomhed. Der er kun ringe tvivl om, at den vil nå sit mål.

Komponisten beskriver symfonien som "at betragte livet", og taler om "mange forskellige personer sat i bevægelse – kun forbundet af at være til stede i den samme tidsperiode." Vi hører det i musikkens kontrasterende hastigheder, men også i, hvordan den håndterer farve: ét stæk her, sat i modsætningsforhold dér. Disse lommer af løsrevet aktivitet vil til sidst smelte sammen henimod et enkelt fokuspunkt, når symfonien har nået en sådan højde, at den ikke kan gøre andet end at fordampe.

Andrew Mellor, 2018, journalist og kritiker med særlig interesse for kultur og musik fra Danmark og de nordiske lande.

De medvirkende

Bjarke Mogensen debuterede som 13-årig i en tysk tv-udsendelse med München Symfonik-erne og har siden markeret sig som en alsidig og efterspurgt musiker på den klassiske musikscene. Som kammermusiker i sin akkordeon-duo MYTHOS har han vundet P2's kammermusik-konkurrence samt kammermusikkonkurrencen i Almere, Holland. Duoens debutudgivelse var nomineret til Årets Danske Udgivelse af DR P2 og fik 5 stjerner som *Editor's Choice* i BBC Music Magazine i 2013. Bjarke har fået skrevet mere end 50 nye værker til sig – soloværker, kammermusik og koncerter af nogle af tidens fremtrædende komponister, hvilket har bidraget til en betydelig udvikling af instrumentets repertoire. I 2012 vandt Bjarke som den første akkordeonist den internationale EBU-konkurrence *New Talent* i Bratislava, fulgt af millioner af radiolyttere fra hele Europa.

Aarhus Symfoniorkester blev grundlagt i 1935 og har til huse i Musikhuset Aarhus, hvor det råder over sit helt eget koncertsted; den prisbelønnede Symfonisk Sal. Orkestret består af 66 fastansatte musikere med chefdirigent Marc Soustrot i spidsen siden 2015. Orkestret afholder mere end 35 abonnementskoncerter om året, og derudover kommer familiekoncerter, lørdagskoncerter, kammerkoncerter, og samarbejdskoncerter med festivaler og spillesteder, bl.a. Musikhuset, Smukfest, Spot Festival og Aarhus Festuge. Aarhus Symfoniorkester er fast medspiller ved Den Jyske Operas årlige produktioner i den østjyske landsdel og har endvidere en betragtelig indspilningsvirksomhed af både danske, nykomponerede værker og det mere klassiske repertoire. Orkestret varetager mere end 100 skolekoncerter om året og lancerede i 2018 et nyt ambitiøst familieprojekt "Musikkens Børn", der henvender sig til førskolebørn og deres forældre.

Århus Sinfonietta blev dannet i 1990 af en gruppe musikere fra Aarhus Symfoniorkester og Det Jyske Ensemble i samarbejde med komponisten Hans Abrahamsen. Århus Sinfonietta har 17 faste medlemmer og dækker alle instrumentgrupperne i et symfoniorkester. På repertoiret findes værker for større besætninger, kammermusik og musik for soloinstrumenter. Ny dansk musik er en hjertesag for ensemblet, og Århus Sinfonietta har både bestilt og uropført en lang række

værker af prominente nulevende danske komponister som Per Nørgård, Karl Aage Rasmussen og Bent Sørensen. Århus Sinfonietta afholder koncerter nationalt og internationalt, ofte under ledelse af ensembles chefdirigent, Søren Kinch Hansen. Fra 2011 til 2014 var Li-Ying Wu huskomponist hos ensemblet, der siden 2018 har haft Allan Gravgaard Madsen tilknyttet som kunstnerisk leder.

Henrik Vagn Christensen er en alsidig dirigent med et repertoire, der spænder over en bred kam af kunstarter og genrer: symfonier, ny musik, opera, operette og musicals og ballet. Han anses som sin generations førende danske balletdirigent og har været tilknyttet Det Kgl. Teater fra 1996–2012 og fra 2013 New York City Ballet. Henrik Vagn Christensen har også dirigeret på Den Finske Nationalballet, Den Kgl. Svenske Ballet, Den Norske Opera, State Theatre i Pretoria, Teatro Real i Madrid, The Kennedy Center i Washington samt Mariinskij Teateret i Skt. Petersborg. Et nært samarbejde med DRs orkestre har budt på mange opgaver fra koncerter over ballet til film- og tv-indspilninger, senest musikken til tv-serien *1864*. De danske landsdelsorkestre har været udgangspunktet for hans symfoniske repertoire, og Henrik Vagn Christensen har gennem årene spillet utallige koncerter med dem alle samt lavet cd-indspilninger og formidlingsproduktioner for børn og unge.

Dirigenten og violinisten **Ari Rasilainen** er født i Finland, og har studeret hos Jorma Panula på Sibelius-akademiet og hos Arvid Jansons (direktion) og Alexander Labko (violin) i Berlin. I 1989 blev Rasilainen tildelt 2. prisen i Malko-konkurrencen i København. Før han begyndte sin karriere som dirigent, spillede han violin i Det Finske Radiosymfoniorkester og i Helsinki Filharmoniske Orkester. Fra 2002–09 var Rasilainen chefdirigent for Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Tidligere var han chefdirigent for Kringkastingsorkestret i Oslo.

Ari Rasilainen dirigerer jævnligt de vigtigste skandinaviske orkestre, såvel som europæiske orkestre, blandt andet det Belgiske Radiofilharmoniske Orkester, Oslo Filharmonien, Bergen Filharmoniske Orkester og Suisse Romande Orkestret.

Recorded at Symphonic Hall, Musikhuset Aarhus:

Toccata on 30–31 October 2014

Recording producer, mix and editing: John Frandsen

Engineering: Peter Bo Nielsen (DR)

Mastering: Henrik Winther Hansen

Ophelia Dances on 24–25 January 2018

Recording producer: John Frandsen

Engineering: Henrik Winther Hansen

Editing, mix and mastering: Henrik Winther Hansen and John Frandsen (asst.)

Symphony No. 3 on 29 February–2 March 2016

Recording producer: Henrik Winther Hansen and Svend Hvidtfelt Nielsen (asst.)

Engineering, editing, mix and mastering: Henrik Winther Hansen

© & © 2018 Dacapo Records, Copenhagen

Liner notes: Andrew Mellor

Danish translation: Camilla Toldi Bugge

Proofreader: Svend Ravnkilde

Photo p. 6: Susanne Hvidtfelt Hansen

Graphic design: Denise Burt, elevator-design.dk

Publishers: Edition-S, edition-s.dk (*Toccata*, *Symphony No. 3*) &

Edition Wilhelm Hansen, ewh.dk (*Ophelia Dances*)

Dacapo acknowledges, with gratitude, the financial support of Magister Jürgen Balzers Fond and KODA Culture

DACAPO

8.226581

DANMARKS NATIONALE
MUSIKANTOLOGI

Dacapo Records, Denmark's national record label, was founded in 1986 with the purpose of releasing the best of Danish music past and present. The majority of our recordings are world premieres, and we are dedicated to producing music of the highest international standards.

